

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΡΛ ΦΟΛΕ'Υ

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΡΙΚΥΜΙΑ...

άδελφός μου Λιονέλ με πήγε σήμερα στον τάφο της άτυχης γυναίκας του που πέθανε πάνω στο άνθος της νεότητος της, στον τάφο της γλυκειάς και άδύνατης Μόλντας.

Έκει άρχισε να κλαίη και να σπαράζη, έγκυκαλείοντας τον έαυτό του στον παροξισμό της άπελυσίας του. Κι' εγώ, μολοντί ήξερα τó μυστικό που θά σταματούσε μονομιάς τó κλάμα του άδελφού μου, τόν άφρινα να κλαίη... Θά προτιμούσα μάλιστα να τόν άφήσω να κλαίη αιδονίως, παρά να τού φανερώσω τó μυστικό αυτό, που ανέλαβα την ύποχρεώσει να τó φινάξω για πάντα.

Ίδου υπό ποιές τραγικές συνθήκες έμαθα τó μυστικό αυτό :

Πέντε ή έξη μήνες μετά τó γάμο του, ó Λιονέλ αναγκάστηκε να φύγη έπαιγόντως για τó Μπουένος Άϊρες, "Έπειτ' από λίγες έβδομάδες θά πήγαινα κι' εγώ να τόν συναντήσω, συνοδεύοντας συγχρόνως κοντά του τή νεαρή σύζυγό του, ή οποία θ' άπέφευγε έτσι τις φασαρίες μιάς βιαστικής αναχωρήσεως.

Η πρώτες μέρες τού ταξιδιού μας ήσαν ώραίες και περνούσα όλες σχεδόν τις ώρες μου στο κατάστρωμα, ενώ ή νύχτα μου ζινε στην κοιλίνα της. Σανθή και ντελάτη, προικισμένη με μιά άμορφά όνειρου, ή Μόλντα έκανε την εντύπωση ενός αιδερίου πλάσματος. Χλωμάδε όμως και μελαγχολούσε διαρκώς, πράγμα τó όποιο με έκανε ν' άνησυχήσω. Ύποπτευόμενος άρχη έγκυμωσίνης, τής άούτησα τότε να μένη λιγότερο στην καμπίνα της και νά διασκεδάζη, ουμμετέχοντας στη ζωή και στην κίνηση τού βαποριού. Έκείνη άκολούθησε πευθήνια τις συμβουλές που τής έδωσα.

Όστόσο, ή άνηυχία μου κι' αυτή δεν μού πέρασε, γιατί συχνά με νύταζε βαθειά, ταπεινά, με τά μενεξεδένια της μάτια, τά τóσο μεγάλα και τóσο θλιμμένα. Και συχνά πάλι μού φανόταν, έπι τά όάκωνα ενός άλλου πόνου έθρονας τις βλεφαρίδες της και ότι τα χείλη της τρεμοσάλευαν για νά φανερώσουν κάποιο μυστικό που την βασάνιζε.

Την ένδέκατη ή δωδέκατη νύχτα τού ταξιδιού μας, ενώ κοιμόμαστε ήσυχά στις καμπίνες μας, έξαφνα, κατά τά μεσάνυχτα, μιά ζύτησε ένα δυνατό τράνταγμα.

Συγχρόνως, μιά κραγή κινδύνου άντήχησε σ' όλο τó πλοίο: — Στο κατάστρωμα όλοι οι έπιβάτες !

Άρπαξα άμέσως την Μόλντα από τó χέρι και την παρέσυρα έξω.

Τρελλοί από τó φόβο τους, οι έπιβάτες όρμηόσαν και στρωμυγόντουσαν στη σκάλα. Στο κατάστρωμα, ό τρόμος τού πλήθους αυτού που ζήτηόσε συγχρόνως από χίλιες τρίτες, σαν τά μυρηήγια μιάς μυρηήζοφοληθιάς, μεγάλωσε τή σύγχυση και την άγλοβή τού πληρώματος. Τó πλοίο είχε χτυπήσει σ' έναν ύφαλο κι' ένα σήγμα είχε άνοιχτεί στην πλώρη, στην όποία εισομούνταν κιάλας τά κήματα.

Σάν ίσοιοι παράξενoi, μέσ' στην πυκή όμίχλη που μιάς τύλαγε, μερικοί ναύτες προσπαθούσαν νά λύσουν τή βάρκα που ήταν δεμένη κάτω από τó μεγάλο κατάρα. Κόντειναν πειά νά τó κατορθώσουν, όταν έξαφνα, ένα μακασμένο κήμα την άρπαξε και τήν πέταξε μακριά στον ύκεανό. Τότε μέσα από τó πλήθος των έπιβατών άκούστησαν ουρλιάσματα άπελυσίας.

Εγώ, ενώ τά ποίγα μου έσταζαν άπ' τó νερό και ήσαν κολλημένα επάνω στο σώμα μου, και τά δόντια μου χτυπούσαν από τó κρύο και τόν τρόμο, είχα ανιτώθει στο κενό τού γέφυρας και έβγαόσα άνήμπορος και άπελυσμένος. Η φρήτη τού

βεβαίου θανάτου με παρέλυε σε τέτοιο βαθμό, ώστε ούτε να σκεφθώ μπορούσα.

Έξαφνα, κοντά μου άκούστηκε ένα δειλό βογγητό και ή καρδιά μου άνακούστηκε, όταν στο θαμτό φώς που έφωχινε μέσα άπ' τά τρελλά σύννεφα ή σελήνη άναγνώρισα τή Μόλντα.

Προμένη μεροστά μου, σαν άνθος κοιμένο άπ' την καταγίδα, με μαλλιά βρεγμένα άπ' τούς άφρούς, ήφανε πρός τά μάτια μου τó παιδικό πρόσωπό της, όπου ήταν χαραγμένη μιά έκφραση φρήτης και άγονίας.

Από την ίκεσία που είδα στο βλέμμα της κατάλαβα, ότι ήθελε να μού πη λόγια άπ' αυτά που μόνο στις τελευταίες μας στιγμές λέμε. Έγινε τότε πρός τά κάτωστρα χείλη της και την άκουσα νά ψιθυρίζει με φωνή που έτρεμε :

— Άκουσε... Άκουσε με... για νά μην πεθάνω άμαρτωλή :

Και σφίγγοντας με τά χέρια της τά γόνατά μου, έξακολούθησε :

— Έξομολογούμαι στο Θεό και σε σένα, καλέ μου άδελφέ. Τó παιδί που σαλεύει στα σπλάγχμα μου, δεν εινε τού Λιονέλ... Η τύχη αυτή με έσοχίζει και με σπαράζει και δεν θά μπορούσα να πεθάνω ήσυχη, χωρίς νά φανερώσω σε σένα και στο Θεό τó μυστικό μου...

Η Μόλντα ειπε και μερικά άλλα λόγια, πονεμένα, τραγικά, που χάθηκαν μέσ' στο βουητό της καταγίδας κι' ύστερα τά χέρια της γλίστησαν ως τά πόδια μου, όπου έπεσε έτοιμοθάνατη συντρίμενη, σωστό κονιόλλι.

Καθός εκείνη τή στιγμή συντρίβονταν μέσα μου σκληρά και άπότομα ή έμπιστοσύνη που είχα στη Μόλντα, μού φάνηκε έξαφνα πός έπαψε ή έξοτερική καταγίδα και πός όλη της ή λύσσα ζύτησε στην ψυχή μου. Λίγο μάλιστα έλειψε ν' άποσπάσω τó πλάσμα αυτό από τά πόδια μου, να τó σπρώξω, να τó ριξώ με μιά κλωστή στην άφρισμένη άδυσο. Μά ή βαθειά θλιμμένη και ταπεινή στάση της με καθήσυχασε. Θυμήθηκα άμέσως την γλυκειά μελαγχολία της, με την όποία ζητούσε δίχως άλλο νά έξαγοράσει τó λάθος της, θυμήθηκα τά δάκρυά της κι' ένας άτέραντος όκετος με πλημμύρισε.

Τότε, σχεδόν άσπανάθηκα, άπλωσα τó χέρι μου στο σκαμμένο μιστό της και έπρόσφερα τή θεία λέξη της συννώμης.

Με άπειρη ευγνωμοσύνη, ή Μόλντα απέθεσε στο χέρι μου ένα φλογερό φιλί. Και έμειναμε έτσι ως την αύγή, εκείνη περμένη καταγής, σφίγγοντας πάντα ίκετευτικά τά γόνατά μου, και εγώ γαντζωμένος στο ξύλινο κάγκελο τής γεφύρας, προσμένοντας κι' εγώ δεν ξεχω από πού σωτηρία...

Θυμότητα συγκεχυμένα τόν τρόπο, με τόν όποιο σπθήραμε... Μιάς έφωξαν λιποθυμισμένους σε μιά κωπηλοσκαπτική βάρκα, ή όποία, ύστερ' από άσκητή ώρα, μιάς έβγαλε σε κάποια γατονακή στεριά. Έκει, με τις περιποιήσεις, συνήλθαμε.

Λίγες μέρες κατόπιν, εγώ κι' ή Μόλντα συνεχίζαμε τó ταξείδι μας, γεμάτοι και οι δύο από μιά θλίψη σιωπηλή και άτέλειστη.

Ο άδελφός μου ζιναιδε τή γυναίκα του με μιά άτέραντη χαρά που δεν θέλησα να την παράξω. Και από τότε ποτέ ó Λιονέλ ή κανένας άλλος άνθρωπος δεν μπόρεσε να μαντέψη τó μυστικό που έμαθα τή νύχτα εκείνη της άγονίας. Γιατί ήξερα ότι, μιλώντας μου ή Μόλντα στην ύπερτατη εκείνη ώρα της άγονίας, μιλούσε στον ίδιο τó Θεό... Η έμπιστοσύνη της με έκανε ίερέα και πρέπει μέχρι τού θανάτου μου να φυλάξω βαθειά μέσα μου τó μυστικό τής έξομολογήσεώς της.

H ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ΡΟΥΜΠΕΝ Σ ΜΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ

(Πίναξ τού Σ.δ. ...)